# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 40123**

гр. София, 16.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 3 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Атанас Николов**

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7232** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на С. Н. С., ЕГН [ЕГН] против заповед № 26-4332-000358/27.01.26г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция към СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата се развиват оплаквания за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в противоречие с материалния закон и при липсата на фактическите предпоставки за това.
Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед
Ответникът по жалбата – мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция към СДВР, в писмено становище ,чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт, приема за установено следното:
Жалбата е подадена в срок, от процесуално легитимирана страна - адресата на акта, който е неблагоприятно засегнат от него, при наличие на правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество, тя се явява неоснователна.
С процесната заповед е наложена мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, според която разпоредба,

за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, пренесена в конкретния случай се прилага следната принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.
В хода на административното производство по издаване на оспорения ИАА управлението на МПС след употребата на алкохол следва да бъде безспорно установена по реда на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.
Според чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл.171, т.1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представената по делото заповед № 513з-12686/14.10.25 г. на директора на СДВР, с която същият, като ръководител на структура на МВР, определена като служба за контрол по ЗДвП, е оправомощил длъжностни лица от ПП при СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Сред тези длъжностни лица (т.1 от заповедта) е и издалият оспорения административен акт младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" при СДВР. По изложените съображения следва да се приема, че оспорената заповед е издадена в условията на предвидена в закона делегация и в рамките на материалната и териториална компетентност на органа – неин издател.
Оспорената заповед е в писмена форма и има реквизитите, предвидени в чл.59, ал.2 от АПК. Изпълнено е изискването на чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.59, ал.2, т.4 от АПК за нейното мотивиране чрез излагане на правните и фактически основания за издаването ѝ. В обжалваната заповед нарушението, което е основание за прилагане на ПАМ, е описано ясно и точно, като са посочени всички негови фактически признаци, включително време, място, начин на извършване. Разпоредителната част на акта също е ясно, точно и конкретно формулирана. При издаване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.
Видно от представената по делото административна преписка, на 24.01.2026 г., в 20.49 ч., в [населено място], [улица]е управлявала л.а. С. ксара пикасо с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка от контролен орган по ЗДвП, уредът е отчел 1,87 промила. На водача е издаден талон за изследване № 292047, съгласно който е следвало да се яви във ВМА С. за да даде кръв за изследване, в срок от 45 минути от връчване на талона, като същият му е връчен в 21,10 часа, което е удостоверено с подписа на оспорващия.
Видно от протокол на л.17 от делото се е явил във ВМА, като отчетеното показание за етилов алкохол е 2 промила.

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.
Описаните в съставения при проверката АУАН серия GA № 4063353 от 24.01.26 г. фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по чл. 5 ал.3 т.1 пр.1 от ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен от компетентно длъжностно лице АУАН, който съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП към цитирания релевантен момент има обвързваща доказателствена сила, а според разпоредбата на чл.171, ал.1, изречение първо от АПК доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган имат сила и пред съда, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка,

различна от тази по АУАН, лежи върху оспорващия заповедта за прилагане на ПАМ. Действително при констатиране на нарушение като описаното в АУАН административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да наложи ПАМ. Същевременно обаче адм.орган е бил известен за издадения талон за медицинско изследване на кръвта за установяване на концентрацията на алкохол и, че спрямо АУАН жалбоподателят не е предявил възражения. Процесната ЗППАМ е издадена след резултата от медицинското и химическо изследване на кръвната проба, поради което разпоредбата на чл. 35 от АПК да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая е спазена. В конкретния случай, административният орган е пристъпил към прилагане на ПАМ, след като е изчакал резултатите от направеното медицинско изследване, чийто резултати са решаващи съгласно чл.174 ал.4 от ЗДвП.
Процесната заповед е издадена за нарушение, установено въз основа на посочения в нея АУАН като в тежест на ответника е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в процесния ИАА, препращащ към съставения АУАН.
С оглед изчерпателност на мотивите на съда и по оповод на възраженията на жалбоподателката за неясноти при издаване на ПАМ касаещи дата на извършване на проверка, съдът намира същото за неоснователно. Процесната ПАМ е издадена възоснова на АУАН в който подробно и изчерпателно е описано, както момента на констатиране на нарушението, така и извършените действия послужили за издаването му. Отделно от това в самата ПАМ е отбелязано изрично че се касае за пршиложена ПАМ възоснова на АУАН, който е описан и при добросъвестност на жалбоподателката същата е могла да разбере за какво е бил издаден и да осъществи оспорването му, което е направила и с настоящата жалба.
С оглед изложеното оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон.
Предназначението на процесната ПАМ е с преустановителен и превантивен характер – както да преустанови, така и да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата й. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението в случая и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Няма данни в случая да е налице понастоящем влязло в сила наказателно постановление, т. е. да е разрешен въпросът с отговорността
Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно СУМПС. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".
Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 от АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на спора и с оглед своевременното направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, оспорващият следва, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, да бъде осъден да заплати на СДВР(в чиято структура е административният орган, издал оспорения акт), направените по делото разноски в размер на 50

евро , съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37, ал. 1 Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото.
Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът
Р Е Ш И :
ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. С., ЕГН [ЕГН] против заповед № 26-4332-000358/27.01.26г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция към СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
ОСЪЖДА С. Н. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 50 евро - юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.